

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 10ης Φεβρουαρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-202/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Arrondissementsrechtbank te Amsterdam (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Fitzwilliam Executive Search Ltd, δρώσας υπό την εμπορική επωνυμία «Fitzwilliam Technical Services (FTS)»,

και

Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, και του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως αυτοί έχουν κωδικοποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), και ενημερωθεί μέχρι τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida, L. Sevón και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, P. J. G. Karteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch (εισηγητή) και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs,

γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Fitzwilliam Executive Search Ltd, δρώσα υπό την εμπορική επωνυμία «Fitzwilliam Technical Services (FTS)», εκπροσωπούμενη από τους P. C. Vas Nunes και G. van der Wal, δικηγόρους Χάγης, και τον R. A. M. Blaakman, φορολογικό εμπειρογνώμονα στο Ρότερνταμ,
- το Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, εκπροσωπούμενο από τον C. R. J. A. M. Brent, manager productcluster Bezwaar en Beroep van de uitvoeringsinstelling GAK Nederland BV,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. G. Lammers, αναπληρωτή νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Devadder, γενικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους E. Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και C.-D. Quassowski, Regie-rungsdirektor στο ίδιο υπουργείο,

- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Perrin de Brichambaut, διευθυντή νομικών υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών, και C. Chavance, σύμβουλο εξωτερικών υποθέσεων στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του ίδιου υπουργείου,

- η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Buckley, Chief State Solicitor,

- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από τον M. Hoskins, barrister,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. J. Kuijper και P. Hillenkamp, νομικούς συμβούλους,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις παρατηρήσεις που ανέπτυξαν προφορικά η Fitzwilliam Executive Search Ltd, δρώσα υπό την εμπορική επωνυμία «Fitzwilliam Technical Services (FTS)», εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο P. C. Vas Nunes και τον

R. A. M. Blaakman, το Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, εκπροσωπούμενο από την M. F. G. H. Beckers, νομικό συνεργάστη στη GAK Nederland BV, η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. A. Fierstra, προϊστάμενο της υπηρεσίας «Ευρωπαϊκό Δίκαιο» στο Υπουργείο Εξωτερικών, η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C.-D. Quasowski, η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C. Chavance, η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. O'Caomh, SC, και την E. Barrington, BL, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον J. E. Collins, επικουρούμενο από τον M. Hoskins, και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον P. J. Kuijper, κατά τη συνεδρίαση της 24ης Νοεμβρίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιανουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με απόφαση της 22ας Μαΐου 1997, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Μαΐου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), δύο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της

Κοινότητας, και του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως έχουν κωδικοποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 1408/71 και κανονισμός 574/72), και ενημερωθεί μέχρι τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Fitzwilliam Executive Search Ltd, δρώσας υπό την εμπορική επωνυμία «Fitzwilliam Technical Services (FTS)» (στο εξής: FTS), εταιρίας ιρλανδικού δικαίου με έδρα το Δουβλίνο και ασκούσας δραστηριότητες επιχειρήσεως εξευρέσεως προσωρινής εργασίας (δηλαδή διαθέσεως εργαζομένων σε επιχειρήσεις για παροχή προσωρινής εργασίας), και του Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen (στο εξής: LISV) σχετικά με το μερίδιο των εργοδοτών όσον αφορά τις εισφορές που οφείλονται βάσει του ολλανδικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως για τους προσωρινώς απασχολούμενους στις Κάτω Χώρες, για λογαριασμό της FTS, εργαζομένους.

Όσον αφορά την κοινοτική νομοθεσία

Ο κανονισμός 1408/71

- 3 Ο τίτλος II του κανονισμού 1408/71, που περιλαμβάνει τα άρθρα 13 έως 17α, περιέχει κανόνες σχετικούς με τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας επί θεμάτων κοινωνικής ασφαλίσεως νομοθεσίας.

4 Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 14 μέχρι 17:

- α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.»

5 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει:

«Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγραφος 2, περίπτωση α, ισχύει με την επιφύλαξη των εξής εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

- 1) α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε επιχείρηση, στην οποία κανονικά υπάγεται και η οποία τον αποσπά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προς εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό της, εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους, υπό τον όρο ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας αυτής δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες και ότι δεν αποστέλλεται σε α-

ντικατάσταση άλλου προσώπου, του οποίου έληξε η περίοδος αποσπάσεως.»

- 6 Η διάταξη αυτή αντικατέστησε το άρθρο 13, στοιχείο α, του κανονισμού 3 του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1958, για την κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων (PB 1958, 30, σ. 561), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 24/64/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Μαρτίου 1964 (PB 1964, 47, σ. 746, στο εξής: κανονισμός 3), σύμφωνα με το οποίο, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, «ο ασκών μισθωτή δραστηριότητα ή ο εξομοιούμενος προς αυτόν ο οποίος, ενώ εργάζεται σε επιχείρηση διαθέτουμεσα στο έδαφος κράτους μέλους εγκατάσταση στην οποία αυτός κανονικώς υπάγεται, αποσπάται από την επιχείρηση αυτή στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προκειμένου να εργαστεί εκεί για την επιχείρηση αυτή εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους ως εάν να συνεχίζει να απασχολείται στο έδαφός του (...)».

Η απόφαση 128 της διοικητικής επιτροπής

- 7 Δυνάμει του άρθρου 81, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, η διοικητική επιτροπή για την κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων (στο εξής: διοικητική επιτροπή), που έχει συσταθεί σύμφωνα με τον τίτλο IV του εν λόγω κανονισμού και είναι επιφορτισμένη με τον χειρισμό όλων των διοικητικών θεμάτων ή θεμάτων ερμηνείας που προκύπτουν από τις διατάξεις του κανονισμού, έλαβε, για τον σκοπό αυτό, την απόφαση 128, της 17ης Οκτωβρίου 1985, σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, και 14β, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ 1986, C 141, σ. 6), που ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης. Η απόφαση αυτή αντικαταστάθηκε με την απόφαση 162, της 31ης Μαΐου 1996 (ΕΕ L 241, σ. 28), η οποία άρχισε να ισχύει ύστερα από τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.
- 8 Σύμφωνα με το σημείο 1, της αποφάσεως 128, οι διατάξεις του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 εφαρμόζονται επίσης σε

«εργαζόμενο που υπόκειται στη νομοθεσία κράτους μέλους, ο οποίος προσλαμβάνεται σε αυτό το κράτος μέλος, στο οποίο η επιχείρηση έχει την έδρα της ή εγκατάσταση της, με σκοπό να αποσπαστεί είτε στο έδαφος άλλου κράτους μέλους είτε σε πλοίο με σημαία άλλου κράτους μέλους με τον όρο (...)

- α) ότι εξακολουθεί να υπάρχει οργανικός δεσμός μεταξύ της επιχείρησης αυτής και του εργαζόμενου κατά την περίοδο της απόσπασής του·
- β) ότι η επιχείρηση αυτή ασκεί κανονικά τη δραστηριότητά της στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους, δηλαδή στην περίπτωση επιχείρησης η δραστηριότητα της οποίας συνίσταται να θέτει προσωρινώς προσωπικό στη διάθεση άλλων επιχειρήσεων, και ότι αυτή θέτει συνήθως προσωπικό στη διάθεση χρηστών που είναι εγκαταστημένοι στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους με σκοπό να απασχοληθεί σ' αυτό το έδαφος».

Ο κανονισμός 574/72

9 Ο κανονισμός 574/72 ορίζει, στο άρθρο του 11, παράγραφος 1, που αποτελεί μέρος του τίτλου III «Εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού περί προσδιορισμού της εφαρμοστέας νομοθεσίας»:

«Ο φορέας που ορίζεται από την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου παραμένει εφαρμοστέα, χορηγεί πιστοποιητικό που βεβαιώνει ότι ο μισθωτός εξακολουθεί να υπάγεται στη νομοθεσία αυτή και προσδιορίζει μέχρι ποιας ημερομηνίας:

- α) κατόπιν αιτήσεως του μισθωτού ή του εργοδότη του, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 14, παράγραφος 1 (...), του κανονισμού».

- 10 Το μνημονεύόμενο στην προπαρατεθείσα διάταξη πιστοποιητικό είναι γνωστό με την ονομασία «πιστοποιητικό αποσπάσεως» ή «πιστοποιητικό E 101».

Όσον αφορά τη διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 11 Υπό την ιδιότητά της ως επιχειρήσεως εξευρέσεως προσωρινής εργασίας, η FTS ασκεί τις δραστηριότητες διαθέσεως εργαζομένων σε επιχειρήσεις για παροχή προσωρινής εργασίας, τόσο στην Ιρλανδία όσο και στις Κάτω Χώρες. Όλοι οι απασχολούμενοι από την εν λόγω επιχείρηση εργαζόμενοι — περιλαμβανομένων και αυτών που προσλαμβάνονται προκειμένου να αποσπαστούν αμέσως σε εγκαταστημένες στις Κάτω Χώρες επιχειρήσεις — είναι Ιρλανδοί υπήκοοι, κάτοικοι Ιρλανδίας. Οι αποστελλόμενοι στις Κάτω Χώρες εργαζόμενοι απασχολούνται, κατ' ουσίαν, στους τομείς της γεωργίας και της κηπουρικής, ενώ αυτοί που τίθενται στη διάθεση εδρευουσών στην Ιρλανδία επιχειρήσεων ασκούν τις δραστηριότητές τους σε άλλους τομείς.
- 12 Η FTS ασκεί όλες τις δραστηριότητές της διαθέσεως εργαζομένων με βάση την Ιρλανδία, οπότε όλες οι συμβάσεις εργασίας, περιλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τους ολλανδικής ιθαγενείας πελάτες της, συνάπτονται στο γραφείο της στο Δουβλίνο. Το τελευταίο αριθμεί προσωπικό είκοσι ατόμων ενώ στο πρακτορείο της στο Delft (Κάτω Χώρες) απασχολούνται δύο μόνον άτομα.
- 13 Οι εργαζόμενοι προσλαμβάνονται βάσει συμβάσεων εργασίας συμφώνων προς το ιρλανδικό δίκαιο και υπάγονται στο ιρλανδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης,

συμπεριλαμβανομένης της περιόδου αποσπάσεώς τους στις Κάτω Χώρες. Η FTS παρακρατεί τις εισφορές που αντιστοιχούν στις ακαθάριστες αποδοχές των εργαζομένων, δηλαδή τις εισφορές που αφορούν την «pay related social insurance», και καταβάλλει στις ιρλανδικές αρχές τις κατ' αυτόν τρόπον παρακρατούμενες εισφορές, δηλαδή το μερίδιο του εργοδότη καθώς και την παρακράτηση επί των αποδοχών των εργαζομένων.

- 14 Προκειμένου περί των αποσπασμένων στις Κάτω Χώρες εργαζομένων, ζητούνται από το Department of Social Welfare (Ιρλανδικό Υπουργείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, στο εξής: DSW) πιστοποιητικά E 101 και E 111, λαμβανομένου υπόψη ότι τα τελευταία αφορούν την ασφάλιση ασθενείας.
- 15 Μολονότι ο πραγματοποιηθείς από την FTS, κατά την τριετή περίοδο μεταξύ 1993 και 1996, κύκλος εργασιών ήταν υψηλότερος στις Κάτω Χώρες απ' ό,τι στην Ιρλανδία, ωστόσο, η σχέση μεταξύ των αποτελεσμάτων που είχαν, αντιστοίχως, επιτευχθεί σ' αυτά τα δύο κράτη μέλη κυμαινόταν ανάλογα με την οικονομική συγκυρία στο ένα ή στο άλλο από τα κράτη αυτά.
- 16 Εν όψει του όγκου των ασκουμένων από την FTS στις Κάτω Χώρες δραστηριοτήτων, ο Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (στο εξής: NAB), ο προγενέστερος του LISV οργανισμός, εκτίμησε ότι οι αποστελλόμενοι από την FTS στις Κάτω Χώρες εργαζόμενοι κακώς υπάγονταν στο ιρλανδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Δεδομένου ότι η FTS αμφισβήτησε την εκτίμηση αυτή, ο NAB, μετά το πέρας σχετικής, κατ' αντιμωλίαν, συζήτησεως, επιβεβαίωσε την ερμηνεία του με απόφαση της 31ης Μαρτίου 1996, με την οποία υπήγαγε τους απασχολούμενους από αυτήν την τελευταία επιχείρηση στις Κάτω Χώρες εργαζομένους στο ολλανδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Κατά συνέπεια, ο NAB ζήτησε την είσπραξη των οφειλομένων εργοδοτικών εισφορών.
- 17 Η FTS άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου προσφυγή κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι ως καθοριστικό στοιχείο έπρεπε να θεωρηθεί η χορήγηση από το DSW του πιστοποιητικού E 101 στους

αποσπασμένους εργαζομένους και ότι είχαν τηρηθεί όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, καθώς και οι προϋποθέσεις της αποφάσεως 128.

- 18 Κρίνοντας ότι η επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης εξαρτάται τόσο από την ερμηνεία των κριτηρίων εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 όσο και από τις συνέπειες του πιστοποιητικού E 101, που δεν έχουν εισέτι σαφώς προσδιοριστεί από τη νομολογία, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam αποφάσισε την αναστολή της ενώπιόν του διαδικασίας και την υποβολή στο Δικαστήριο των εξής δύο προδικαστικών ερωτημάτων:

«1) α) Μπορεί η αναφερόμενη στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 έννοια “επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται” να συμπληρωθεί με συγκεκριμένες προϋποθέσεις ή όρους που δεν αναφέρονται ρητώς στη διάταξη αυτή;

β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως,

i) μπορούν οι αρχές κράτους μέλους να διατυπώσουν αυτοτελώς αυτούς τους όρους και προϋποθέσεις;

ii) Μπορεί προς συμπλήρωση της αναφερόμενης στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 έννοιας “επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται” να τεθούν ποσοτικής φύσεως προϋποθέσεις, που δεν στηρίζονται στην απόφαση 128, όσον αφορά τις εντός των διαφόρων κρατών μελών ασκούμενες δραστηριότητες, τον πραγματοποιούμενο κύκλο εργασιών και τα απασχολούμενα πρόσωπα;

iii) Μπορεί στην αλληλουχία αυτή να τεθεί η προϋπόθεση ότι οι ασκούμενες από τον εργοδότη εντός των διαφόρων κρατών μελών δραστηριότητες πρέπει να έχουν το ίδιο ακριβώς αντικείμενο;

iv) Αν οι αναφερόμενες στις περιπτώσεις ii και iii προϋποθέσεις δεν μπορούν να τεθούν, τι (είδους) προϋποθέσεις θα μπορούσαν τότε να τεθούν;

v) Πρέπει αυτές οι — ενδεχομένως — δυνάμενες να τεθούν προϋποθέσεις να γνωστοποιούνται στον εργοδότη πριν από την έναρξη των δραστηριοτήτων του;

γ) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 1, στοιχείο α,

i) εξακολουθούν να έχουν τα εκτελεστικά όργανα, εν όψει των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις 19/67 (Van der Vecht) και 35/70 (Manpower) ορισμένη ευχέρεια ερμηνείας όσον αφορά τη μνημονεύμενη στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 έννοια “επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται”;

ii) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, τι περιθώριο ερμηνείας διαθέτουν τα ανωτέρω όργανα;

2) α) Είναι το χορηγηθέν από το προς τούτο εξουσιοδοτημένο συναφώς όργανο κράτους μέλους πιστοποιητικό, κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 574/92, όσον αφορά τις οριζόμενες σ’ αυτό έννομες συνέπειες, δεσμευτικό, σε κάθε περίπτωση, για τις αρχές άλλου κράτους μέλους;

β) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως,

i) υπό ποιες περιστάσεις δεν συμβαίνει αυτό;

ii) Μπορεί η αποδεικτική ισχύς του πιστοποιητικού να αγνοηθεί από τις αρχές κράτους μέλους χωρίς παρέμβαση του οργάνου που εξέδωσε το πιστοποιητικό;

iii) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα, σε τι πρέπει να συνίσταται η παρέμβαση του οργάνου που εξέδωσε το πιστοποιητικό;»

Επί του πρώτου μέρους του πρώτου ερωτήματος

- 19 Με το πρώτο μέρος του πρώτου του ερωτήματος, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να μάθει, στο πλαίσιο της ερμηνείας της εννοίας «επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται», που μνημονεύεται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, εάν, προκειμένου να τύχει του παρεχομένου από τη διάταξη αυτή πλεονεκτήματος, μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας η οποία θέτει, από ένα πρώτο κράτος μέλος, προσωρινώς εργαζομένους στη διάθεση επιχειρήσεων κειμένων στο έδαφος άλλου κράτους μέλους οφείλει να συνδέεται με το πρώτο κράτος μέλος, υπό την έννοια ότι ασκεί εκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της.

- 20 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνηστεί ότι οι διατάξεις του τίτλου II του κανονισμού 1408/71, μέρος των οποίων αποτελεί το άρθρο 14, συνιστούν, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα πλήρες και ομοιόμορφο σύστημα κανόνων άρσεως συγκρούσεως νόμων, που σκοπός τους είναι η υπαγωγή των εργαζομένων που διακινούνται εντός της Κοινότητας στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης ενός και μόνον κράτους μέλους, με σκοπό να αποφεύγονται οι σωρεύσεις εφαρμοστέων εθνικών νομοθεσιών καθώς και οι δυνάμενες εκ του γεγονότος αυτού να προκύπτουν περιπλοκές (βλ. τις αποφάσεις της 3ης Μαΐου 1990, C-2/89, *Kits van Heijningen*, Συλλογή 1990, σ. I-1755, σκέψη 12· της 16ης Φεβρουαρίου 1995, C-425/93, *Calle Grenzshop Andresen*, Συλλογή 1995, σ. I-269, σκέψη 9· της 13ης Μαρτίου 1997, C-131/95, *Huijbrechts*, Συλλογή 1997, σ. I-1409, σκέψη 17, και της 11ης Ιουνίου 1998, C-275/96, *Kuusijärvi*, Συλλογή 1998, σ. I-3419, σκέψη 28).
- 21 Όπως προκύπτει από τις αποφάσεις της 5ης Δεκεμβρίου 1967, 19/67, *Van der Vecht* (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 617), και της 17ης Δεκεμβρίου 1970, 35/70, *Manpower* (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 657), σχετικά με το άρθρο 13, στοιχείο α, του κανονισμού 3, τόσο όπως αυτό είχε αρχικώς όσο και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 24/64, που είναι προγενέστερος των διατάξεων του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, η εξαίρεση με την οποία γίνεται παρέκκλιση από τον κανόνα κατά τον οποίο ο εργαζόμενος υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ασκεί έμμισθη δραστηριότητα (στο εξής: κανόνας του κράτους απασχολήσεως), που έχει έκτοτε καθιερωθεί με το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, μπορεί να εφαρμόζεται επί των επιχειρήσεων εξευρέσεως προσωρινής εργασίας μόνο εφόσον, μεταξύ άλλων, πληρούνται οι δύο ακολουθούσες προϋποθέσεις.
- 22 Όπως υποστηρίζει, ιδίως, η FTS στις γραπτές της παρατηρήσεις, η πρώτη προϋπόθεση αφορά την ύπαρξη και το είδος ενός αναγκαίου συνδέσμου μεταξύ της επιχειρήσεως εξευρέσεως προσωρινής εργασίας και του αποσπασμένου εργαζομένου, και τούτο στο μέτρο που ο τελευταίος πρέπει κανονικώς να υπάγεται στην επιχείρηση που τον έχει αποσπάσει στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.
- 23 Η δεύτερη προϋπόθεση συνδέεται με τη σχέση που υφίσταται μεταξύ της επιχειρήσεως εξευρέσεως προσωρινής εργασίας του κράτους μέλους όπου η εν λόγω επιχείρηση είναι εγκαταστημένη. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει, στη σκέψη 16 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Manpower*, ότι η εξαίρεση που επιτρέπει παρεκκλίσεις από τον κανόνα του κράτους απασχολήσεως, στην περίπτωση προσωρινώς αποσπασμένων, εργαζομένων εφαρμόζεται μόνον επί των εργαζομένων που προσλαμβάνονται από επιχειρήσεις ασκούσες κανονικώς τις δραστηριότητές τους στο έδαφος του κράτους μέλους όπου είναι αυτές εγκαταστημένες.

Επί της εννοίας της «επιχειρήσεως στην οποία κανονικά υπάγεται»

- 24 Συναφώς, αρκεί να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από το σύνολο των κατατεθεισών παρατηρήσεων, η έννοια αυτή απαιτεί, σύμφωνα με την απόφαση 128, τη διατήρηση οργανικού συνδέσμου μεταξύ της εγκαταστημένης σε ένα κράτος μέλος επιχειρήσεως και των εργαζομένων που αυτή έχει αποσπάσει στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, για όσο διάστημα διαρκεί η απόσπαση. Προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη ενός τέτοιου οργανικού συνδέσμου, είναι ουσιώδες, από το σύνολο των σχετικών με την απασχόληση περιστάσεων, να συνάγεται ότι ο εργαζόμενος εξαρτάται από την εν λόγω επιχείρηση (βλ. συναφώς, τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Van der Vecht, σ. 617, και Manpower, σκέψη 18 και 19).
- 25 Όμως, μολονότι το εθνικό και μόνο δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει αν κάτι τέτοιο συμβαίνει όσον αφορά μια υποβληθείσα στην κρίση του διαφορά, διαπιστώνεται ότι ούτε οι διάδικοι της κύριας δίκης ούτε τα κράτη μέλη που έχουν καταθέσει παρατηρήσεις κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου έχουν εκφράσει αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη ενός τέτοιου οργανικού συνδέσμου όσον αφορά την υπόθεση της κύριας δίκης.

Επί της προϋποθέσεως όσον αφορά την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ μιας επιχειρήσεως και του κράτους μέλους εγκαταστάσεως

- 26 Με εξαίρεση την FTS, που εκφράζει εν προκειμένω αμφιβολίες, όλοι οι λοιποί παρεμβαίνοντες υποστηρίζουν ότι, τόσο υπό το σύστημα του κανονισμού 1408/71 όσο και υπό το σύστημα του κανονισμού 3, είναι ανάγκη η οικεία επιχείρηση να διατηρεί σύνδεσμο με το κράτος μέλος όπου είναι εγκαταστημένη. Για να δικαιολογήσουν την αναγκαιότητα ενός τέτοιου συνδέσμου, η πλειονότητα των εν λόγω παρεμβαίνόντων στηρίζεται στην προπαρατεθείσα απόφαση Manpower. Στη σκέψη 16 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι επιχειρήσεις στις οποίες υπάγονται οι εργαζόμενοι πρέπει, κανονικώς, να ασκούν τις δραστηριότητές τους στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκαταστημένες.

- 27 Προκειμένου να εξετασθεί αν η προκύπτουσα από την προπαρατεθείσα απόφαση *Manpower* προϋπόθεση εξακολουθεί να ισχύει, πρέπει να γίνει αναφορά στους στόχους που επιδιώκονται με την εξαίρεση που έχει καθιερωθεί στον κανόνα του κράτους μέλους απασχολήσεως με το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71.
- 28 Πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό την ενίσχυση της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών προς όφελος των επιχειρήσεων που κάνουν χρήση αυτής αποστέλλοντας εργαζομένους σε κράτη μέλη διαφορετικά εκείνου εντός του οποίου αυτές είναι εγκαταστημένες. Πράγματι, η εν λόγω διάταξη σκοπεί στην υπερπήδηση των εμποδίων που είναι δυνατό να δυσχεραίνουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και εξ ίσου στη διευκόλυνση της οικονομικής αλληλοδιεισόδυσσας διά της αποφυγής διοικητικών περιπλοκών, ειδικότερα, όσον αφορά τους εργαζομένους και τις επιχειρήσεις (προπαρατεθείσα απόφαση *Manpower*, σκέψη 10).
- 29 Όπως το Δικαστήριο διαπίστωσε στη σκέψη 11 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Manpower*, προκειμένου να αποφευχθεί όπως μια εγκαταστημένη στο έδαφος κράτους μέλους επιχείρηση είναι αναγκασμένη να ασφαλίσει τους εργαζομένους της, που υπόκεινται κανονικώς στην περί κοινωνικής ασφαλίσεως νομοθεσία του κράτους αυτού, στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του άλλου κράτους μέλους όπου αυτοί έχουν αποσταλεί για την εκτέλεση εργασιών περιορισμένης χρονικώς διάρκειας — πράγμα που θα καθιστούσε περισσότερο περίπλοκη την άσκηση της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών —, το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 επιτρέπει στην επιχείρηση να εξακολουθήσει να έχει τους εργαζομένους της ασφαλισμένους στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του πρώτου κράτους μέλους, εφόσον η επιχείρηση αυτή τηρεί τις προϋποθέσεις που διέπουν αυτή την ελευθερία παροχής υπηρεσιών.
- 30 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η διάταξη του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 εξακολουθεί να αποτελεί την εξαίρεση από τον κανόνα του κράτους απασχολήσεως (βλ. την απόφαση *Manpower*, σκέψη 10) και ότι, όπως είναι επόμενο, μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας, στην επιθυμία της να παρέχει διασυννοριακές υπηρεσίες, μπορεί να τύχει του παρεχομένου από τη διάταξη αυτή πλεονεκτήματος μόνον εφόσον ασκεί κανονικώς δραστηριότητες εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως.

- 31 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η προϋπόθεση που έχει διατυπωθεί, βεβαίως υπό το καθεστώς του κανονισμού 3, στη σκέψη 16 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Manpower*, εξακολουθεί να ισχύει στο πλαίσιο του κανονισμού 1408/71.
- 32 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από το σημείο 1, στοιχείο β, της αποφάσεως 128, έστω και αν μια τέτοια απόφαση, μολονότι είναι δυνατό να βοηθήσει τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στον τομέα αυτό, δεν μπορεί να υποχρεώσει τους φορείς αυτούς να ακολουθήσουν συγκεκριμένες μεθόδους ή να υιοθετήσουν ορισμένες ερμηνείες όταν προβαίνουν στην εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων (βλ. τις αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1981, 98/80, *Romano*, Συλλογή 1981, σ. 1241, σκέψη 20, και της 8ης Ιουλίου 1992, C-102/91, *Knoch*, Συλλογή 1992, σ. I-4341, σκέψη 52). Κατά τα λοιπά, όλοι οι παρεμβαίνοντες παραδέχονται ότι το γράμμα του σημείου αυτού απλώς επαναλαμβάνει την καθιερωθείσα με την προπαρατεθείσα απόφαση *Manpower* προϋπόθεση.
- 33 Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, προκειμένου να τύχει του παρεχομένου από τη διάταξη αυτή πλεονεκτημάτος, μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας η οποία θέτει, με βάση ένα κράτος μέλος, εργαζομένους στη διάθεση επιχειρήσεων κειμένων στο έδαφος άλλου κράτους μέλους οφείλει να ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός του πρώτου κράτους.

Επί του δευτέρου μέρους του πρώτου ερωτήματος

- 34 Με το δεύτερο μέρος του πρώτου ερωτήματός του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει ποια είναι τα κριτήρια που θα του επέτρεπαν, αφενός, να διαπιστώσει εάν μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός του κράτους μέλους όπου αυτή είναι εγκαταστημένη και, αφετέρου, να ελέγξει αν μια τέτοια επιχείρηση τηρεί την προϋπόθεση αυτή.

- 35 Η FTS, η Ιρλανδική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι μια επιχείρηση ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός ενός κράτους μέλους όταν όντως ασκεί εκεί δραστηριότητα. Συναφώς, η FTS και η Ιρλανδική Κυβέρνηση ερμηνεύουν την έννοια αυτή στηριζόμενες τόσο στην προπαρατεθείσα απόφαση *Manpower* όσο και στην απόφαση 128 και, ειδικότερα, σε μια εξήγηση της λέξεως «κανονικώς» όπως αυτή έχει διασαφηνιστεί στο σημείο 1, στοιχείο β, της αποφάσεως αυτής. Κατ' αυτές, η εν λόγω προϋπόθεση στοχεύει αποκλειστικώς στην καταπολέμηση των καταχρήσεων και έχει, ιδίως, ως σκοπό να εμποδίζει τις επιχειρήσεις «γραμματοκιβώτια» να αντλούν πλεονεκτήματα από το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, κανονισμού 1408/71.
- 36 Η FTS, οι δύο προμνημονευθείσες κυβερνήσεις και η Επιτροπή υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι το LISV δεν μπορεί να απαιτεί από μια παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση να πραγματοποιεί ορισμένο όγκο δραστηριοτήτων εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη σε σχέση με τις δραστηριότητες που ασκεί στο κράτος μέλος εντός του οποίου έχουν αποσπασθεί οι εργαζόμενοι. Θεωρούν ότι η εκτίμηση του σχετικού όγκου δραστηριοτήτων με βάση ορισμένα ποσοτικά στοιχεία — όπως ο κύκλος εργασιών, ο αριθμός των πραγματοποιούμενων ωρών εργασίας και η φύση των εργασιών — δεν είναι σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο, και συγκεκριμένα το σημείο 1, στοιχείο β, της αποφάσεως 128.
- 37 Στην αλληλουχία αυτή, επικαλούνται επίσης την έλλειψη προβλεψιμότητας της ληφθείσας υπόψη από τις ολλανδικές αρχές μεθόδου. Πράγματι, κατ' εφαρμογήν της μεθόδου αυτής, ούτε οι αποσπώμενοι εργαζόμενοι ούτε η οικεία επιχείρηση δεν θα μπορούσαν να γνωρίζουν εκ των προτέρων το σύστημα στο οποίο πρόκειται να υπαχθούν οι εργαζόμενοι.
- 38 Οι Κυβερνήσεις των Κάτω Χωρών, του Βελγίου, της Γερμανίας και της Γαλλίας υποστηρίζουν την επιχειρηματολογία του LISV. Το τελευταίο αντικρούει τη θέση της FTS κατά την οποία αυτή η προϋπόθεση ασκήσεως δραστηριοτήτων σκοπεί απλώς στο να εμποδίζει τις επιχειρήσεις «γραμματοκιβώτια» να επωφελούνται καταχρηστικώς από την προβλεπόμενη στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, κανονισμού 1408/71 προϋπόθεση. Σύμφωνα με το LISV, οι δραστηριότητες μιας επιχείρησης εξευρέσεως προσωρινής εργασίας στο έδαφος του κράτους μέλους όπου αυτή είναι εγκαταστημένη πρέπει να έχουν ορισμένο εύρος και να αντιπροσωπεύουν σημαντικό μέρος του συνόλου των δραστηριοτήτων της.

- 39 Έτσι, προκειμένου να προσδιοριστεί εάν η FTS ασκεί κανονικώς — σύμφωνα με το σημείο 1, στοιχείο β, της αποφάσεως 128 — τις δραστηριότητές στο έδαφος του κράτους μέλους εγκαταστάσεως, το LISV θεωρεί ότι πρέπει να γίνει σύγκριση του όγκου των ασκουμένων από την επιχείρηση αυτή στο εν λόγω κράτος δραστηριοτήτων με τον όγκο των δραστηριοτήτων που αυτή πραγματοποιεί εντός του κράτους μέλους όπου έχει αποσπάσει τους εργαζομένους.
- 40 Συναφώς, από την οικονομία του τίτλου II του κανονισμού 1408/71 και από τον επιδιωκόμενο με το άρθρο του 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, σκοπό προκύπτει ότι μόνο μια επιχείρηση που ασκεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους μέλους εγκαταστάσεως μπορεί να επωφεληθεί του πλεονεκτήματος που παρέχει η προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή εξαίρεση.
- 41 Μόνο μια τέτοια ερμηνεία μπορεί να συμβιβάσει τον γενικό κανόνα του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α, κανονισμού 1408/71, σύμφωνα με τον οποίο οι εργαζόμενοι υπόκεινται, κατ' αρχήν, στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου ασκούν δραστηριότητα, με τον ειδικό κανόνα που προκύπτει από το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του εν λόγω κανονισμού και εφαρμόζεται επί των εργαζομένων που έχουν αποσπασθεί για ορισμένο μόνο χρόνο σ' άλλο κράτος μέλος.
- 42 Προκειμένου να προσδιοριστεί εάν μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας ασκεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη, ο αρμόδιος φορέας του τελευταίου αυτού κράτους οφείλει να εξετάσει το σύνολο των κριτηρίων που χαρακτηρίζουν τις ασκούμενες από την επιχείρηση αυτή δραστηριότητες.
- 43 Μεταξύ των κριτηρίων αυτών περιλαμβάνεται, ιδίως, ο τόπος της έδρας της επιχειρήσεως και της διοικήσεώς της, το προσωπικό διοικήσεως που εργάζεται, αντιστοίχως, στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως και στο άλλο κράτος μέλος, ο τόπος όπου οι αποσπασμένοι εργαζόμενοι προσλαμβάνονται και αυτός όπου συνάπτονται οι περισσότερες συμβάσεις με τους πελάτες, η νομοθεσία που διέπει τις συμβάσεις εργασίας που η επιχείρηση συνάπτει, αφενός, με τους εργαζομένους της, και, αφετέρου, με τους πελάτες της, καθώς και ο κύκλος εργασιών που πραγματοποιείται κατά τη διάρκεια μιας αρκούντως καθοριστικής περιόδου εντός

καθενός από τα δύο οικεία κράτη μέλη. Ο κατάλογος αυτός δεν μπορεί να είναι εξαντλητικός, εφόσον η επιλογή των κριτηρίων πρέπει να προσαρμόζεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

- 44 Αντιθέτως, από την προπαρατεθείσα απόφαση Van der Vecht προκύπτει ότι στα κριτήρια αυτά δεν περιλαμβάνεται η φύση των εργασιών που ανατίθενται, αντιστοίχως, στους εργαζομένους που τίθενται στη διάθεση επιχειρήσεων κειμένων στο έδαφος του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη η επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας και στους εργαζομένους που είναι αποσπασμένοι στο έδαφος άλλου κράτους μέλους. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει εν προκειμένω κρίνει ότι μικρή σημασία έχει το ότι οι εκτελούμενες εργασίες είναι διαφορετικές από αυτές που κανονικώς πραγματοποιούνται εντός αυτής της εγκαταστάσεως.
- 45 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο μέρος του πρώτου ερωτήματος πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη όταν πραγματοποιεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους αυτού.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 46 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει αν και σε ποιά έκταση το πιστοποιητικό που χορηγείται από τον ορισθέντα από την αρμόδια αρχή κράτους μέλους φορέα, κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 574/72, δεσμεύει τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως άλλου κράτους μέλους.
- 47 Αντίθετα προς τις λοιπές κυβερνήσεις, η FTS, η Ιρλανδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρούν, αναφερόμενες στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην προπαρατεθείσα απόφαση Calle Grenzshop Andresen, ότι το πιστοποιητικό E 101 δεσμεύει και τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους διαφορετικού εκείνου υπό τη νομοθεσία του οποίου το πιστοποιητικό αυτό καταρτίστηκε έως ότου τούτο ανακληθεί από τον φορέα που το χορήγησε.

- 48 Δεν αμφισβητείται ότι το Δικαστήριο δεν έχει εισέτι αποφανθεί επί του χαρακτήρα και της νομικής φύσεως του πιστοποιητικού E 101. Ωστόσο, από την απόφαση της 11ης Μαρτίου 1982, 93/81, Knoeller (Συλλογή 1982, σ. 951, σκέψη 9), προκύπτει ότι ένα πιστοποιητικό όπως το επίμαχο της κύριας έχει ως προορισμό — όπως συμβαίνει και με τη ρύθμιση ουσιαστικού δικαίου που προβλέπεται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 — τη διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.
- 49 Στο εν λόγω πιστοποιητικό, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη η επιχείρηση εξουρέσεως προσωρινής εργασίας δηλώνει ότι θα εφαρμόζεται επί των αποσπασμένων εργαζομένων, για όσο διάστημα διαρκεί η απόσπαση, το δικό της σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Κατ' αυτόν τον τρόπο, με βάση την αρχή κατά την οποία οι εργαζόμενοι οφείλουν να είναι ασφαλισμένοι σ' ένα μόνο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, το πιστοποιητικό αυτό συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι δεν μπορεί να εφαρμόζεται το σύστημα άλλου κράτους μέλους.
- 50 Ωστόσο, η αποδεικτική ισχύς του πιστοποιητικού E 101 περιορίζεται στη διαπίστωση από τον αρμόδιο φορέα της εφαρμοστέας νομοθεσίας, χωρίς όμως να μπορεί να θίξει την ελευθερία των κρατών μελών όσον αφορά την οργάνωση του δικού τους συστήματος κοινωνικής προστασίας ούτε τη ρύθμιση από τα τελευταία των προϋποθέσεων υπαγωγής στα διάφορα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης τα οποία εξακολουθούν να εμπίπτουν, όπως υποστηρίζει η Γαλλική Κυβέρνηση, στην αποκλειστική αρμοδιότητα του οικείου κράτους μέλους.
- 51 Η αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας που έχει καθιερωθεί με το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ), επιβάλλει στον αρμόδιο φορέα, όταν πρόκειται για την εφαρμογή των κανόνων των σχετικών με τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας σε θέματα κοινωνικής ασφάλισης, να προβαίνει στην ορθή εκτίμηση των ασκούντων επιρροή πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, να εγγυάται την ακρίβεια των περιλαμβανομένων στο πιστοποιητικό E 101 στοιχείων.
- 52 Όσον αφορά τους αρμόδιους φορείς του κράτους μέλους εντός του οποίου είναι αποσπασμένοι οι εργαζόμενοι, από τις υποχρεώσεις συνεργασίας που απορρέουν από το άρθρο 5 της Συνθήκης προκύπτει ότι οι υποχρεώσεις αυτές δεν θα τηρούνταν — και οι στόχοι των άρθρων 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του

κανονισμού 1408/71 και 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 574/72 θα καταστρατηγούνταν — αν οι φορείς του εν λόγω κράτους μέλους θεωρούσαν ότι δεν δεσμεύονται από τα στοιχεία που διαλαμβάνει το πιστοποιητικό και υπήγαν και αυτούς τους εργαζομένους στο δικό τους σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

53 Κατά συνέπεια, το πιστοποιητικό E 101, στο μέτρο που δημιουργεί ένα τεκμήριο νομιμότητας όσον αφορά την υπαγωγή των αποσπασμένων εργαζομένων στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη η επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας, δεσμεύει τον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους εντός του οποίου είναι αποσπασμένοι οι εργαζόμενοι.

54 Αντίθετη λύση θα συνιστούσε παραβίαση της αρχής της υπαγωγής των μισθωτών σ' ένα και μόνο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης καθώς και προσβολή της προβλεψιμότητας του εφαρμοστέου συστήματος και, ως εκ τούτου, της ασφάλειας του δικαίου. Πράγματι, σε περιπτώσεις όπου θα ήταν δυσχερής ο προσδιορισμός του εφαρμοστέου συστήματος, εκάτερος των αρμοδίων φορέων των δύο οικείων κρατών μελών θα ενθαρρυνόταν να θεωρήσει, κατά τρόπον βλαπτικό για τους οικείους εργαζομένους, ότι το δικό του σύστημα κοινωνικής ασφάλισης πρέπει να τύχει επ' αυτών εφαρμογής.

55 Κατά συνέπεια, για όσο διάστημα το πιστοποιητικό E 101 δεν ανακαλείται ή κηρύσσεται ανίσχυρο, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους εντός του οποίου είναι αποσπασμένοι οι εργαζόμενοι οφείλει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι τελευταίοι ήδη υπόκεινται στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφάλισης του κράτους όπου η επιχείρηση που τους απασχολεί είναι εγκαταστημένη και δεν μπορεί, όπως είναι επόμενο, να τους υπαγάγει στο δικό του σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

56 Όμως, στον αρμόδιο του κράτους μέλους φορέα ο οποίος έχει χορηγήσει το εν λόγω πιστοποιητικό E 101 εμπίπτει η επανεξέταση της ορθότητας της χορηγήσεως αυτής και, ενδεχομένως, η ανάκληση του πιστοποιητικού όταν ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους εντός του οποίου είναι αποσπασμένοι οι εργαζόμενοι εκφράσει αμφιβολίες ως προς την ακρίβεια των στοιχείων που αποτέλεσαν τη βάση του εν λόγω πιστοποιητικού και, ως εκ τούτου, των στοιχείων που

διαλαμβάνει αυτό, ιδίως όταν αυτά δεν πληρούν στις απαιτήσεις του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71.

- 57 Σε περίπτωση όπου οι οικείοι φορείς δεν συμφωνούν ιδίως όσον αφορά την εκτίμηση των γεγονότων που προσιδιάζουν σε μια ειδική κατάσταση και, κατά συνέπεια, σχετικά με το ζήτημα αν η κατάσταση αυτή εμπίπτει στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, έχουν την ευχέρεια να προσφύγουν σχετικώς στη διοικητική επιτροπή.
- 58 Σε περίπτωση που η επιτροπή αυτή δεν μπορέσει να συμβιβάσει τις απόψεις των αρμοδίων φορέων σχετικά με την εφαρμοστέα, εν προκειμένω, νομοθεσία, έχει, τουλάχιστον, τη δυνατότητα το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου είναι αποσπασμένοι οι οικείοι εργαζόμενοι, και τούτο υπό την επιφύλαξη των τυχόν μέσων ένδικης προστασίας που υφίστανται στο κράτος μέλος του χορηγήσαντος φορέα, να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 170 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 227 ΕΚ), προκειμένου να καταστεί δυνατό στο Δικαστήριο να εξετάσει, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, το ζήτημα της νομοθεσίας που πρέπει να εφαρμοστεί επί των εν λόγω εργαζομένων και, ως εκ τούτου, την ακρίβεια των διαλαμβανομένων στο πιστοποιητικό Ε 101 στοιχείων.
- 59 Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του 574/72 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το πιστοποιητικό που χορηγείται από τον ορισθέντα από την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους φορέα δεσμεύει τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως των λοιπών κρατών μελών, εφόσον το εν λόγω πιστοποιητικό βεβαιώνει την υπαγωγή των εργαζομένων, που έχουν αποσπαστεί μέσω επιχειρήσεως εξευρέσεως προσωρινής εργασίας σ' άλλο κράτος μέλος, στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους όπου η εν λόγω επιχείρηση είναι εγκαταστημένη. Ωστόσο, σε περίπτωση που οι φορείς των λοιπών κρατών μελών εκφράσουν αμφιβολίες σχετικά με την ακρίβεια των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται το πιστοποιητικό ή σχετικά με τη νομική εκτίμηση των στοιχείων αυτών και, κατά συνέπεια, σχετικά με το συμβατό των διαλαμβανομένων στο εν λόγω πιστοποιητικό στοιχείων προς τον κανονισμό 1408/71 και, ιδίως, προς το άρθρο του 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, ο χορηγήσας το πιστοποιητικό φορέας υποχρεούται να επανεξετάσει την ορθότητα του πιστοποιητικού αυτού και, ενδεχομένως, να προβεί στην ανάκλησή του.

Επί των δικαστικών εξόδων

60 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι Κυβερνήσεις των Κάτω Χωρών, του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με απόφαση της 22ας Μαΐου 1997 το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει κωδικοποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, και ενημερωθεί μέχρι τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, προκειμένου να τύχει του παρεχομένου από τη διάταξη αυτή πλεονεκτήματος, μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας η οποία θέτει, με βάση ένα κράτος μέλος, εργαζομένους στη διάθεση επιχειρήσεων κειμένων στο έδαφος άλλου κράτους μέλους οφείλει να ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός του πρώτου κράτους.

- 2) Μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας ασκεί κανονικά τις δραστηριότητές της εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκαταστημένη όταν πραγματοποιεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους αυτού.
- 3) Το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως έχει κωδικοποιηθεί με τον κανονισμό 2001/83 και ενημερωθεί μέχρι τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το πιστοποιητικό που χορηγείται από τον ορισθέντα από την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους φορέα δεσμεύει τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως των λοιπών κρατών μελών εφόσον το εν λόγω πιστοποιητικό βεβαιώνει την υπαγωγή των εργαζομένων, που έχουν αποσπαστεί μέσω επιχείρησης εξευρέσεως προσωρινής εργασίας σ' άλλο κράτος μέλος, στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους όπου η εν λόγω επιχείρηση είναι εγκαταστημένη. Ωστόσο, σε περίπτωση που οι φορείς των λοιπών κρατών μελών εκφράσουν αμφιβολίες σχετικά με την ακρίβεια των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται το πιστοποιητικό ή σχετικά με τη νομική εκτίμηση των στοιχείων αυτών και, κατά συνέπεια, σχετικά με το συμβατό των μνημονευομένων στο εν λόγω πιστοποιητικό στοιχείων με τον κανονισμό 1408/71 και, ιδίως, με το άρθρο του 14, παράγραφος 1, στοιχείο α, ο χορηγησας το πιστοποιητικό φορέας υποχρεούται να επανεξετάσει την ορθότητα του πιστοποιητικού αυτού και, ενδεχομένως, να προβεί στην ανάκλησή του.

Rodríguez Iglesias

Moitinho de Almeida

Sevón

Schintgen

Kapteyn

Gulmann

Puissochet

Hirsch

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Φεβρουαρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias